

κλίνη αὐτῆς ἐκινεῖτο, καὶ εὐθὺς ὑπόπτυσεν ὅτι ἤτο τις ὑποκάτω αὐτῆς.

Φαντασθῆτε, μικροί μου ἀναγνώσται, τὴν θέσιν τῆς γυναικὸς ἐκείνης, κεκλεισμένης μετὰ ληστῶν εἰς ἐν ἀπὸ τὰ δωμάτια μεγάλης οἰκίας περιεχοῦσης πολλὰ καὶ πλούσια σκεύη! Ἄν ἐφώναζε διὰ βοήθειαν, ἢ ζωὴ τις ἔτρεχε τὸν ἔσχατον κίνδυνον· ἂν ἔμενε σιωπηλῇ, πάλιν οἱ κλέπται, διὰ νὰ μὴ ἀνακαλυφθῶσι μετὰ τὴν πρᾶξιν, ἤθελον τὴν φονεῦσαι. Ἡ καρδία αὐτῆς ἔπαλλε σφοδρῶς καὶ ὄλον τὸ σῶμά της ἔτρεμεν· ἀλλὰ δὲν ἀπεθαρρύνθη, ἀλλ' ἀφιερῶσατα ἑαυτὴν εἰς τὸν Θεὸν διὰ σιωπηλῆς προσευχῆς, ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ τὴν Ἀγίαν Γραφὴν μεγαλοφώνως, ὡς ἂν ἦτο μόνη. Μετὰ δὲ τὴν ἀνάγνωσιν προστηχθήθη δεομένη ὑπὲρ τῆς μετανοίας καὶ τῆς σωτηρίας τοῦ περιβοήτου ἐκείνου ληστοῦ, καὶ σβύσατα τὸ φῶς ἐπλαγίασεν εἰς τὴν κλίνην της.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ὁ ληστής ἐξέρχεται τοῦ κρυψώ- νος του καὶ πλησιάζας τὴν κλίνην, «Γυναί, — εἶπε, — ἦλθον ἐνταῦθα ἀπόψε μετὰ τὸν σκοπὸν νὰ ληστεύσω τὴν οἰκίαν καὶ νὰ φονεύσω καὶ σέ. Εἰς τὸν κῆπον με περιμένωσι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συντρόφους μου ὥπλισμένοι· ταῦτα δὲ εἰπὼν ἐσύριξε καὶ παρευθεὶς ἡκούσθησαν ποδοκροτήματα πολλῶν ἐνόπλων ἀνδρῶν.

Ἡ Ἐλισάβετ ἤρχισε πάλιν νὰ ἐπικαλεῖται τὸν Θεὸν τρέμουσα καὶ περιμένοουσα τὸν θάνατον· ἀλλ' ὁ ληστής ἐσύριξε καὶ πάλιν, οἱ δὲ ὀπαδοὶ του ἀκούσαντες τὸ δεύτερον τοῦτο σύριγμα, ἐτράπησαν εἰς φυγὴν, καὶ ἐγένετο ἡσυχία ἄκρα.

«Ἀλλὰ,» — ἐξηκολούθησεν ὁ ληστής, — «αἱ πρὸς τὸν Θεὸν δεήσεις σου, γύναι, ὑπὲρ τῆς σωτηρίας μου, με ἔφερον εἰς συναίσθησιν. «Ναί!» ἐξηκολούθησε κλαίων καὶ ὀδυρόμενος, «Ναί, αἱ χεῖρές μου φέρουσι στίγματα ἀθῶων αἱμάτων, ἐλῆστευσά, ἔκλεψα, ἐφόνευσά, ἐδασάνισα, εἰμὶ χαμένος! εἰμὶ χαμένος! Ὁ Θεὸς ἰσχύσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ.»

Ὁ ὧμὸς οὗτος κακοῦργος καταβληθεὶς διὰ τῆς προσευχῆς τῆς ἀδυνατοῦ ταύτης γυναικὸς, μετεβλήθη ἀπὸ τίγριδος εἰς ἄκακον ἀρνίον, καὶ ἐγένετο ὄργανον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ πρὸς δόξαν τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὸ καλὸν τῶν ἑμῶν του.

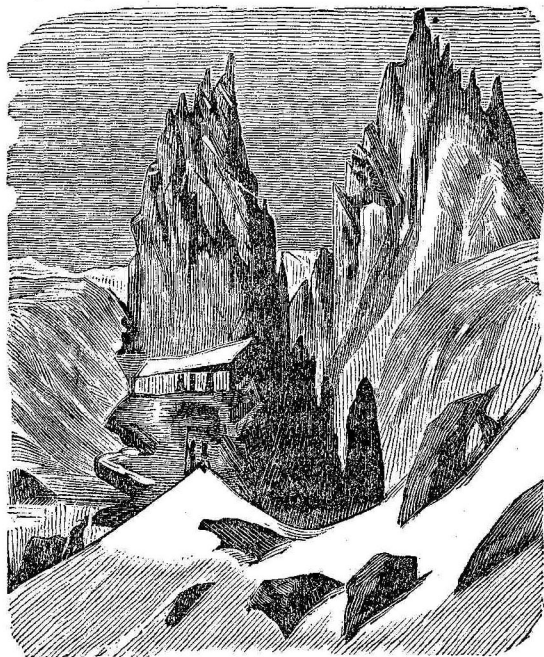
Ἄς μὴ λησμονῶμεν λοιπὸν ὅτι πρέπει πάντοτε νὰ προσευχώμεθα διὰ πάντας τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ μὴ ἀποκλινώμεν. (Λουκ. ις'. 1.)

ΦΥΤΙΚΑ ΧΡΩΜΑΤΑ.

Τρία χρώματα εἶναι τὰ μᾶλλον ἐξηπλωμένα εἰς τὸ βασιλεῖον τῶν φυτῶν—τὸ χίτρινον, τὸ κόκκινον καὶ τὸ πράσινον. Ἡ χρωματιστικὴ ὕλη ἐκ-

θλίσεται ἀπὸ διάφορα μέρη τοῦ φυτοῦ. Ἀπὸ τὸν κορυμὸν καὶ τὰ φύλλα, ὡς εἰς τὸ καλούμενον Ἰνδικὸν ἢ λουλάκιον. Ἀπὸ τὰς ρίζας, ὡς εἰς τὸ ριζάρι καὶ ἀπὸ τὰ ἄνθη, ὡς εἰς τὸν σάφρον. Ἀποκτῶνται δὲ τὰ διάφορα χρώματα εἰς διὰ τῆς ἐκθλίψεως, ἢ διὰ τῆς βράσεως,

Τὰ αὐτὰ χρώματα, τὰ ὁποῖα βλέπομεν εἰς τὰ φυτὰ, ἀπαντῶμεν καὶ εἰς τὰ ὀρυκτὰ καὶ μέταλλα, ἀλλὰ τότε ὀνομάζονται πρὸς διάκρισιν μεταλλικὰ χρώματα καὶ εἶναι ἀνεξίτηλα, ἤγουν δὲν ἐξαλείφονται.

ΤΟ ΟΡΟΣ ΒΛΑΝΚ.

Οἱ μικροὶ ἀναγνώσται ἔχουσιν ἔμπροσθέν των πολλὰ ὥραιαν εἰκονογραφίαν ἐνὸς τῶν περιφημοτάτων ὄρεων τῆς γῆς, ἢ κορυφῇ τοῦ ὁποίου εἶναι σχεδὸν δεκαεὶ χιλιάδας ποδῶν ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης! Ὑψοῦται δὲ κατὰ τὴν νότιον ἔσχατιάν τῶν Ἀλπεων αἱ ὁποῖαι εἶναι σειρὰ ὄρεων χωριζόντων τὴν Γαλλίαν ἀπὸ τῆς Ἰταλίας, καὶ ὀνομάζεται Μόντ Βλάνκ ἢ λευκὸν Ὅρος.

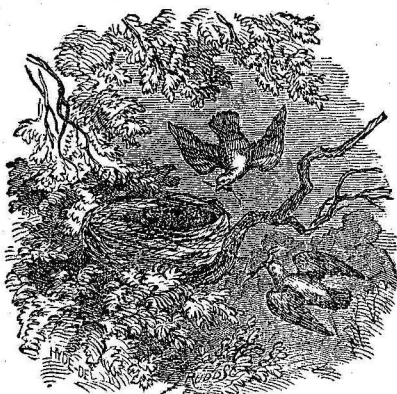
Ἡ κορυφὴ παρουσιάζει πᾶσαν τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν Ἀλπεων εἰς μεγάλῃν ἔκτασιν· αἱ δὲ διάφοροι ἔξοχα ὑψοῦνται ὡς πυραμίδες, σκεπασμέναι μετὰ διηνεκῇ χιόνα.

Κατὰ πρώτην φορὰν ἀνθρώπινος ποὺς ἐπάτησεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Λευκοῦ Ὁρους τὸ 1786. Δύο περιηγηταὶ ἄγγλοι ὁ Δόκτωρ Πάκκαρντ καὶ Ἰάκωβος Βάλνις μετὰ πολλὰς δυσκολίας καὶ κινδύνους κατάρ- θωσαν ν' ἀναβῶσιν ἐπ' αὐτῆς· μετὰ ταῦτα ἡ ἀνάβασις

ἐγένετο συχνότερα καὶ τώρα κατέστη συγκριτικῶς εὐ-
κολος· γίνεται δὲ ὡς ἐφεξῆς· δύο ἢ τρεῖς ἢ καὶ περισ-
σότεροι ὁδηγοί, οἱ ὅποιοι γνωρίζουν καλῶς τὰ μέρη
τῆς ἀναβάσεως, προπορεύονται, εἰς ἀπόστασιν 10—
15 βημάτων ἀπ' ἀλλήλων· κατόπιν ἔρχονται οἱ περι-
ηγηταὶ καὶ μετ' αὐτοῦς ἄλλοι ὁδηγοί· ἅπαντες δὲ, ὁ-
δηγοὶ καὶ περιηγηταί, συνέχονται μεταξύ των διὰ σχοι-
νίου ἰσχυροῦ, τὸ ὅποιον δένεται περὶ τὴν μέσσην ἐκά-
στου. Οὕτω πως συνδεδεμένοι προβαίνουν. Ὅταν δὲ
συμβῇ νὰ παραπατήσῃ, ἢ νὰ γλιστρήσῃ, ἢ ἄλλως νὰ
χάσῃ τις τὴν ἰσορροπίαν καὶ νὰ πέσῃ, οἱ ἄλλοι ἀμέ-
σως στηρίζονται καὶ οὕτω τὸν συγκρατοῦν. Ἐνίοτε
ὅμως συμβαίνει ὥστε νὰ κοπῇ τὸ σχοινίον καὶ τότε
ὅλοι, ἢ τοὐλάχιστον οἱ κάτωθεν τοῦ μέρους, ὅπου κό-
πτεται, κατακρημνίζονται εἰς τὸ χάος καὶ κατασυντρί-
βονται, ὡς συνέβη περίου εἰς τινας.

Κανεῖς δὲν δύναται νὰ θεωρήσῃ τὰς πειραμίδας
ταύτας τῶν βράχων, ὑψουμένας ὑπεράνω τῶν συννέ-
φων καὶ κεκαλυμμένας μὲ διηνεκὴ χιόνα καὶ πάγον
χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ αἰσθημα τρόμου! Ἡ θεωρία τοι-
ούτων ἐξαισίων φυσικῶν φαινομένων δὲν δύναται εἰμὴ
ν' ἀνυψώσῃ τὸν νοῦν πρὸς Ἐκείνον, ὅστις ἦτο πρὶν γεν-
νηθῶσι τὰ ὄρη, καὶ πρὶν μορφωθῇ ἡ γῆ καὶ ὁ κόσμος
καὶ ἀπὸ τοῦ αἰῶνος ἦτο Θεός, καὶ ὁ ὅποιος εἶπε καὶ
ἐγένοντο τὰ πάντα, καὶ νὰ φέρῃ εἰς συναίσθησιν τῆς
οὐτιδανότητος τοῦ ἀνθρώπου καὶ εἰς ταπεινῶσιν.

Τὸ κτίριον, τὸ ὅποιον φαίνεται εἰς τὴν βράσιν τῆς
μῆρας τῶν δύο πυραμίδων εἶναι ξενοδοχεῖον πρὸς ὑπο-
δοχὴν τῶν κατ' ἔτος ἐπισκεπτομένων τὸ ὄρος ἔσων.

ΑΠΟΔΗΜΗΤΙΚΑΙ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΙ.

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν εὐρίσκεται εἶδος τι περιστερᾶς,
ἡ ὁποία ὀνομάζεται ἀποδημητικὴ, διότι ἀποδημεῖ κατὰ
κοπάδια ἀπὸ τόπου εἰς τόπον. Τόσον μεγάλη εἶναι
συχνάκις τὰ κοπάδια τῶν περιστερῶν τούτων, ὥστε
καλύπτουσι τὸν ἥλιον ἐπὶ ἡμέρας ὁλοκλήρους. Εἰς

μίαν τοιαύτην ἀποδημίαν, ἡ ὁποία συνέβη εἰς τὴν
ἐπαρχίαν Ὀχίου, ὑπελογίσθη, ὅτι περισσότεραι ἀπὸ
ἑννέα ἑκατομμύρια περιστερὰ ἐξηκολούθουν ἀδικό-
πως νὰ διέρχωνται ἐπὶ τρεῖς ὁλοκλήρους ἡμέρας! οἱ
δὲ ἄνθρωποι συναλμαδανον ἢ ἐφόνευον αὐτὰς κατὰ ἐ-
κατοντάδας!

Εἰς τὰς περιστερὰς ταύτας χρεωστοῦνται οἱ σωροὶ
τοῦ γοῦ ἀν οῦ. (κόπρου) ἀπὸ τὸ ὅποιον σκεπάζον-
ται πολλὰ νῆσοι τοῦ Εἰρηνικοῦ ὠκεανοῦ, καὶ τὸ ὅ-
ποιον μεταφέρεται διὰ πλοίων καὶ χρησιμεύει πρὸς
λίπασμα (κόπρισμα) τῶν ἀγρῶν.

ΑΜΟΙΒΑΙΑ ΕΠΙΡΡΟΗ.

Εἰς τινὰ πόλιν πλησίον τοῦ Λονδίνου, ῥήτωρ τις ἀ-
γορεύων ἐνώπιον μεγάλου ἀκροατηρίου εἶπεν· «οἱ πάν-
τες ἐξακούμεν ἐπιρροὴν—καὶ αὐτὸ ἔτι τὸ παιδάριον.»
δεικνύων μικρὸν κοράσιον καθήμενον ἐπὶ τῶν γονάτων
τοῦ πατρὸς του.

«Ἀληθέστατα!» ἀνεφώνησεν ὁ πατὴρ διακόψας
τὸν ῥήτορα. Μετὰ δὲ τὴν διάλυσιν τοῦ ἀκροατηρίου,
προσελθὼν ὁ πατὴρ εἶπε πρὸς τὸν ῥήτορα, «Κύριε,
ζητῶ συγγνώμην, διότι σὲ διέκοψα. Ἀλλ' ἡ ἀλή-
θεια, τὴν ὁποίαν εἶπατε, ἤγγιξε τὴν καρδίαν μου· ἐγὼ
ἤμην ἐκδοτός εἰς τὴν μέθην, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἤθε-
λον νὰ πηγαίνω μόνος εἰς τὸ καπηλεῖον ἔπερνα μαζύ
μου καὶ τὸ κοράσιον τοῦτο. Ἐσπέραν τινα, πλησιά-
σαντες εἰς τὸ καταγώγιον τοῦτο τῆς διαφθορᾶς, ἡκού-
σαμεν θόρυβον καὶ φωνὰς ἐξερχομένας ἀπ' ἐκεῖ, αἱ
ὁποῖαι τόσον ἐτρόμαξαν τὸ κοράσιόν μου, ὥστε ἔ-
θαλε τὰς χεῖράς του περὶ τοῦ λαιμοῦ μου καὶ ἀνεφώ-
νησε, «Μὴ, πᾶτερ μου! μὴ πηγαίνῃς ἐκεῖ!»

«Σιώπα» ἀπήντησα ἐγώ.

«Μὴ! μὴ! παρακαλῶ, πᾶτερ μου!» ἐπανέλαθεν
αὐτὴ μετὰ πάθους καὶ δακρύων, τὰ ὅποια ἤρχισαν νὰ
πίπτωσι βρογχιδὸν ἐπὶ τοῦ προσώπου μου.

Ἐσταμάτησα καὶ ἔμεινα ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀκίνητος.
Ἦσαν στιγμαὶ συλλογισμοῦ καὶ ἀποφάσεως, ἡ ὁποία
ἐπέφερε τὴν νίκην· διότι ἀντὶ νὰ εἰσελθῶ, ἐστράφη
πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ διευθύνθη εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ
ἔκτοτε οὐδέποτε πλέον ἐπεσεκέσθην τὸ καταγώγιον ἐ-
κεῖνο.

Εὐχαριστῶ δὲ διὰ τοῦτο καὶ δοξάζω τὴν Θεὸν δι-
ότι ἐνῶ πρότερον ἤμην πτωχὸς καὶ ἐλεεινός, τώρα εἰ-
μαι εὐτυχής. Τὰ πάντα ὀφείλω εἰς ταύτην μου τὴν
κόρην, καὶ ὅταν εἶπατε, ὅτι «καὶ αὐτὸ ἔτι τὸ παιδάριον
ἐξασκεῖ ἐπιρροὴν,» δὲν ἠδυνήθην νὰ κρατηθῶ, ἀλλ' ἀ-
νέκραξα «ἀ λ η θ ε σ τ α τ α».

«Πλὴν ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἀφήσατε τὰ παιδιά καὶ μὴ